

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

Demandar segons el perfil del client

És el fotògraf **Albert Bertran** qui capta aquesta nova manera de demanar monedes a l'asfalt barceloní. Són diversos homes i en un tancar i obrir d'ulls del semàfor, de vermell a verd, aconseguixen col·locar sobre el parabrisa un paquet de mocadors amb un paperet on es narra un drama que acaba, literalment, en punts suspensius. Tot passa en menys d'un minut: corren, col·loquen el paquet, deixen un moment per a la lectura, recullen les monedes del qui abaixa la finestreta, treuen els mocadors i el paperet de les altres i es retiren a la vorera. És un treball que exigeix un mètode –cap paper els queda del revés– i un control del temps dels semàfors fins ara mai vist.

La setmana passada eren dos homes i es posaven en una cantonada de l'Eixample, la de Rosselló amb Pau Claris. Els vianants que els observaven es quedaven hipnotitzats davant tant de moviment. Fa mesos que, qui demana unes monedes, sembla haver estudiat amb detall el perfil del comprador, cosa que només s'havia experimentat a Llatinoamèrica. Allà, l'estudi de mercat està tan estès que la mercaderia també es distribueix pel territori urbà segons la professió i les aspiracions del futur client.

A Ciutat de Mèxic, per exemple, la venda ambulants i la mendicitat s'especialitzen segons la línia de metro. La que porta a la Universitat Nacio-

ALBERT BERTRAN

►► Un home posa uns mocadors sobre el parabrisa d'un cotxe.

Ulrich Beck ja va dir als anys 90 que Europa s'estava llatinoamericanitzant

nal Autònoma de Mèxic està plena de persones que venen llibretes, bolis i llapis. A la línia que va als hospitals hi pugen persones amb malalties diverses i tan visibles que et recorren el que potser et diagnosticaran d'aquí a unes parades. En aquest cas, la recaptació és abundant. A les líni-

es més anònimes –on pugen obrers i oficinistes– la venda és de rimel, portavallons, dolços, xiclets.

A Barcelona, les zones d'almoïna solen ser mòbils, ja que l'ordenança cívica prohibeix ocupar l'espai públic adoptant formes de mendicitat: les multes van pujar, el 2012, el 16%. Aquí, de moment i encara que l'economia és cada vegada més semblant a Llatinoamèrica –cosa que ja va dir **Ulrich Beck** als 90–, el que canvia és el discurs, que s'actualitza segons les portades dels diaris.

Fa uns mesos, la majoria de la gent que pidolava feia el discurs de la feina (allò que és més fàcil demanar que robar) mentre que ara el discurs ha mutat a la dificultat de mantenir els fills. El més estrany és que el discurs va canviar d'un dia per l'altre. De sobte, qui demanava –tant se val l'edat, el sexe, la línia de metro o el carrer– parlava dels fills.

És **Elena Navarro**, futura cronista de mirada precisa, qui va posar l'ull en l'especialització segons el públic. M'explica que, a la línia groga, un senyor apareix quan hi ha molts joves als vagons. Versiona cançons de grups que sonen a la ràdio. Ho fa tan malament que els joves riuen i li donen unes monedes. Sap perfectament que és en la paròdia, i no en l'excel·lència, on el públic s'enganxà al personatge.

Divendres, una dona demanava a prop del bus que va cap a l'aeroport a la plaça de Catalunya. Jo esperava que digués alguna cosa, però només movia un got conscient que la cua és internacional i que parlar és inútil. Li vaig preguntar si li deixaven gaires monedes i la dona rondinava que era millor abans, quan hi havia tant de monedes com països. ≡

cgaya@elperiodico.com